

Születésnap

SZÓCIKK-FOLYAM

Szócikk = a szavak, dolgok, fogalmak és tettek rejtjeleinek a teljességet megidézõ, szubjektív leirata. A valóság töredékes, aforisztikus és derûsen ironikus birtokbavétele. Szabad asszociációs nyelvi játék. Nem esszencia és nem kristály, még kevésbé gyémánt, sokkal inkább az igazság mibenlétének és mirevalóságának szenvedélyesen formába öntött alkalmi megnyilvánulása. A szakadatlan és a befejezettség különös viszonya, amennyiben a befejezettség egy jelenség végiggondolása és rögzítése, a szakadatlan pedig ezen végiggondoló és rögzítõ hev fenntartása. A lezárt és a befejezettség lehetséges voltára irányuló gúnykacaj. A ~-bõl ered és rá irányul a kitarás és elkötelezettség a szócikk-író létmód iránt. A ~-ben az elmúlás és múlhatatlanság szikrázó viszonya manifesztálódik, s fragmentált gondolatok formájában tör a felszínre, görbe tükörben megmutatva faktuális önmagát, mintegy esendõségét deklarálva. A ~ írása az értelemadás mûvészete, hiszen az ember – ha nem éppen gazemberként tölti kedvtelve a csevegõ idõt –, értelemadó, igazságkeresõ, vizsgálódó, szíve szerint élõ, játékos és egyben – valljuk meg – végtelenül hiú lény.

Ünnep = az emlékezet felszentelõ aktusa. Életmentõ rituális lelki szükséglet. A kitüntettség valóságos misztériuma. A profán ellenpólusa. Az elmúlás megállításának illekeny pillanata. A múlt jelenvalóvá tétele. A dolgok szakadatlanágának és ismétlõdésének a megnyilvánulása. Az ~ sóvárgás az örömrõ. Alkalmom és képesség arra, hogy az öröm valós legyen. Tudása annak, hogy fontosak vagyunk, hogy számítunk. Alkalmi összerendezettség, ami a pillanat elmúltával azonnal a lélek mélyére süllyed, hogy aztán újra és újra a sóvárgás tárgya lehessen. Emlékállít és fontossá avatás. Annyi, mint mások tükörében megfürõdni. Az ~ átkeretezi és követendõ mintává avatja a múltat. Jelenvalóvá nemesíti azt, ami egyszer volt. Középpont és ellenpont egyben. Szent idõ. A test és a lélek felfrissülésének az ideje. Eltérés a megszokottól. Stimuláló eszköze a zene, a tánc és a révület.

Emlékezet = a satnyulás elõtti idõk megidézése. A múlt folytonos átformálása és szakadatlan felülírása. Az ismétlõdés állványzata. A felejtés édestestvére. Mindkettõ az identitás építõköve, így egyszerre árthatnak, vagy éppen védelmezhetnek. Ugyanazon a játéktéren, de egymás komplementereként vannak jelen. Ahhoz, hogy emlékezhessünk, felejtenünk kell. (Aki mindenre emlékszik, annak nem adatott meg a saját történetet tételezõ teremtõ erõ.) Önmagunk és közösségünk formáló eszköze. Karbantartást igényel. Tere, ideje, módja, dinamikája, ritusa, mitológiája, szimbolikája, labirintusa, haszna és kára van, valamint traumákhoz kötöttségei, kulturális és politikai vetületei, mesterséges alakzatai és digitális segédeszközei. Megõrzi, de van, hogy felülírja és kreálja a valóságot. Az egyén és a közösség egészséges mûködése múlik azon, hogy tud-e kellõ idõben emlékezni vagy felejtani. Kulturális kódok és közösségi elvárások szabják meg mikéntjét.

Elmúlás = előzménye és ellentéte az örökkévalóságnak, már amennyiben az ~ csupán a lényeket megőrző transzformáció lenne. A természetes átalakulás kézben tartott eszenciája. Ugyanakkor az elveszített éden és az örök fájdalom metaforája. Hihetnénk, hogy múlni csakis az idő tud, amely viszont csak a szubjektum számára létező, azon kívül és túl nem. Az idő múlásával, elmúltával, mondhatni megszűnésével veszi kezdetét az örökkévalóság, az idő nem létezése, az időnélküliség. Mert az ember mindig az aranykor után él, és sohasem az aranykorban magában. Az aranykor étellel teli, épp ezért vágyott kor, amit az elmúlás avat létezővé. Az ~ révén az ember mintegy kisatnyulja magát az édenből. Az ~ nem a tökéletesedés, hanem a satnyulás természetes folyamata.

Szakadatlanság = a dolgok szüntelenül áramló létvalósága, amikor az egyik állapotot követi a másik, szünet nélkül, választóvonal nélkül, szakadás nélkül ismételve önmagát. *Minekutána a dolog maga egyben léssen majdani önmagával, el nem hagyván régi önmivoltát.* A szakadatlanság egymástól elválaszthatatlan és megkülönböztethetetlen szekvenciákban hömpölyög, mely szekvenciák néha dús zuhataggá válnak, néha kényelmes tempójú fodrozódássá, ám egylényegűségükön ez mit sem változtat. Határtalanok, mint az ábránd és mint a káprázat, tudván, hogy „Minden elmúlik, minden visszajön; így forog örökké a lét kereke” (Nietzsche)

Várákozás = amikor önfeledten odavagyunk valakiért, és amikor az idő múlásának a kívánása próbára teszi a türelmet. Amikor valami/valaki, ami/aki nem volt, egyszeriben lenni kezd, s virtuálisból valóságossá alakul át. Vagy épp fordítva, a várákozás által megszűnik valóságosnak lenni. A ~ a távlat és a mélység felragyogó tisztása, a percek folytonos számolásának a létmódja. Távolról induló ölelés. A nyitott szív otthona, s egyben a türelmetlenség lakóháza. A létezés alapművelete.

Satnyaság kora = a jelen a mindenkori kortárs számára mindig satnya, lévén a satnyaság kora maga az origó, amelyből nézvést elhelyezhető a horizonton a vitális múlt, mint aranykor, és a satnyaságot már érzékelné sem képes, szenilis és demens jövő. A későmodern ember zavarának megnyilvánulása, amennyiben – bár felfogása szerint a holnap szebb kell legyen, mint a tegnap volt, mégis – előtte van a rémisztő képe annak, hogy a satnya jelen még satnyább holnapot hoz. Satnyulni annyi, mint elveszíteni valami bizonyosat, ami hajdan megvolt. A ~ az emlékezet önámítása. A satnya jelen a határ, és e határon élők szeretnének abban a hitben – vagy tévhitben – élni, hogy ‘a dicsőséges múlt a satnya jelenen át vezet a diadalmas jövőbe’.

Együtt-satnyulni-tudás = a függöny lehullásának az elodázása és elfogadása is egyben. Satnyulni tudni a bölcsesség maga. A bölcs belátás és a holnap iránti olthatatlan kíváncsiság derűje. A ‘nem látod, hogy satnyulunk?’ kérdésre adott egyetlen lehetséges válasz: ‘satnyuljunk együtt!’ Az elmúlás birtokbavétele, a mikéntek és hogyanok iránti kimeríthetetlen érdeklődés felkiáltójele, a testi romlás fölötti értetlenség kiáltványa. Ám semmiképp sem a bakelit B oldala. Sokkal inkább az elmúlás fájdalmas tapasztalatának reszketegen bölcs derűje, a megadás katarzisa, s a rákészlés ama végső határ átlépésére. Satnyulni tudni annyi, mint megélni a létezés teljességét, vállalni annak borzalmát és átkarolni a tökéletes pillanat eufóriáját. A satnyulás a létezés valódiságának és fájdalmának a sérülékeny pergamenre írt bizonyítéka. Folytonos

határátlépés, megszüntetve megőrzés. Szakadatlan születésnap beszélgetés. Oxitocinnal írt szerelmi vallomás.

Születésnap = a személyes múlt évenkénti reinkarnációja. Névsorolvasáskor a „Jelen!” kurjantásának öröme. Mások ölelésének az elfogadása. A múltó időben örömet lelés képességének a megmutatkozása. Kérdése: lehet-e az elfogadás a létezés múzsája? A szakadatlan beszélgetés ünnepe. A barátok diskurzusra invitálásának az ideje. Amikor önmagunkat mint ajándékot adjuk át másoknak. A ~ annyi, mint tükröt kérni és kapni. A ~ jelenvalóvá teszi az elmúlást. A cipő kifényesítésének a napja. Akkor is, ha az már lyukas és elnyűtt, s ha a fényesítés már csak nyűg és fáradság. Az elmúlás megszólítása, a satnyulás ünnepi paravánja. Az ismétlődés rendezettsége. Grammatikai hommage az anyáknak: a cselekvést valaki más végzi, akit nem nevezünk meg, de aki nélkül az esemény nehezen elképzelhető, és akit nem ezen esemény alkalmából ünneplünk meg. Egy hajdanvolt nap vagy pillanat emléke. Az emlékek rituális felébrésztésének és átformálásának az ideje. A satnyaság korának a felfüggesztése és a személyes aranykor megidézése. Várakozás, szakadatlanság, satnyulni tudás, elmúlás, emlékezet és ünnep.

Am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am

am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am

am
am
am
am
am
am

am

am

am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am

am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am

am
am
am
am
am
am

am

am

am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am

am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am
am	am	am

am
am
am
am
am
am

am

am am am am am am am